

Ռասփայել Պատկանյան

Վանեցի գեղջուկի տաղը

Աղոթարանը բացվեցավ, ժամանակ է գարթելու:

Էրթամ ախոռ, գոմշուկներըս լըծեն՝ գութան վարելու:

Դ՛եհ, գոմշուկներ, ելե՛ք, ելե՛ք, արտը Էրթանք աշխատինք:

Հարկ ու խարճի վատեն մոտ է. վոթենք արուն ու քրրտինք:

Հայի գութա՛ն, հայի գութա՛ն, որի՞ համար կը ջանաս,

Ո՛վ քեզիմով կը տանջըվի, որի՞ն դու կուշտ հաց կուտաս:

Այն օր, երբ քեզ ձեռքըս առի՝ ազատ օրըս կորուցի,

Անվախ սիրտըս վըհատեցավ, հոգիս թուրքին մատնեցի:

Բա՛վ է, գութան, մեր տանջանքը, համբերությունն վերջ ունի,

Դուն տեսա՞ր, որ մեր դուշմանը ամոթ, խելք ու գութ չունի:

Արի՛ փրշընեմ ես քու խոփը, տանք դարբինին կռելու,

Կրռենք-կոփենք սուր ու սուսեր՝ դուշմանի դեմ կռվելու:

Եղբարք հայեր, առե՛ք խոփը, տվե՛ք դարբինին կրռելու:

Կրռել-կոփել սուր ու սուսեր՝ Հայաստանը փրրկելու: